

1) Hvor der er tvivl om, hvorvidt arbejdet er genoptaget i samme virksomhed.

2) Hvor der er tvivl om, hvorvidt ledighed støder op til helligdagene, hvis der f. eks. er varslet ferie eller begæret fri for egen regning.

3) Hvor der er tvivl om, hvorvidt der overhovedet skal udbetales dagpenge efter de betingelser, der stilles i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

4) Hvor der er tvivl om, hvorvidt de udbetalte beløb har den rette størrelse i relation til samme lov.

5) Hvor der er udbetalt supplerende dagpenge i forbindelse med deltidsarbejde og arbejdsfordelingsordninger, etableret længe forud for jule/nytårsperioden.«

I andre henseender virkede paragraffen lige så tåbeligt. For eksempel når arbejderen hjemsendes på grund af andres ulovlige strejker. Eller på grund af svigtende elforsyning. Eller dårligt vejr. Fiskeriindustrien og endagsservitricer er blot andre stikord, der beviser, hvor dårligt man fra folketingets side har overblik over nutidsarbejdsmarkedets mangfoldigheder. Det må nu lære at møde med langt større respekt og ydmyghed, end gammelparterne og deres satellitter hidtil har udvist.

Det var de færreste, som allerede i julen 1979 var opmærksom på de krumspring med »byttensarbejdere«, som reglerne opfordrer til ved, at den ene virksomhed kan frelse sin kollega fra bodsbyrden ved »midlertidigt« (d.v.s. for én time?) at ansætte den, den anden skulle betale for, og så kunne denne gøre tilsvarende gengæld over for kollegaen. Som sædvanlig munder fjollede statsrestriktioner altså ud i, at den, der vil lave alskens krumspring, kan blive fri for bureaukratbyrderne, men det er ikke sådan, Danmarks fremtid bør tilrettelægges.

Juleperioden 1979 gav menneskefjendsk syn for sagn for, hvordan fjollede regler virker. Hundrevis af voksne mennesker blev nødt til at bruge deres arbejdskraft på noget så tåbeligt og goldt som at drukne sig i § 85 a-sagernes papirbjerger. I A-kasser. I virksomheder. I arbejdsdirektoratet. Og ved adskillige andre skriveborde. Disse lidelser kunne være undgået.

Det var nemlig blot et af de mange hundrede eksempler, hvor man ikke, mens tid endnu var, ville lytte til fremskridtpartiet, men blot fra de andre partiers side gennemtrumfede skrivebordsløsninger, som senere kommer til at gøre skade i det praktiske liv. Når det går så skidt for Dan-

mark, er det bl. a., fordi alle disse mange bureaukratovergreb må lægges sammen.

Alle de, der nu spiller helligt forargede, burde – som sædvanlig – i tide have fulgt og støttet fremskridtsarbejdet i folketinget. Vi forudså, hvad der ville ske, og stillede derfor den 16. maj 1979 forslag om, at § 85 a skulle udgå.

Ingen gad imidlertid dengang interessere sig for fremskridtsforslaget. Resultatet blev, at forslaget ved afstemning i folketinget den 23. maj 1979 kun fik de 26 fremskridtsstemmer, mens 135 medlemmer fra de andre partier forkastede det (de tilstedeværende fire venstresocialister undlod dog at stemme), jfr. sp. 11449.

Dette betød i praksis, at mange mennesker blev unødigt arbejdsløse, og at danske virksomheder måtte indrette sig på en måde – ved udstrakte lukninger, unladelse af at tage ekstraordrer ind o.s.v. – at dansk produktion blev formindsket. Reglen går nemlig ud på, at virksomheden ellers skal af med en merløn pr. medarbejder på omkring 2.000 kr. ud over, hvad der aftages arbejdskraft for og tarifmæssigt aflønnes arbejdskraft med. Og selve inddrivelsen af disse penge og administrationen heraf samt tvivlstilfælde skal nok sluge til godt skrivebordsarbejde en stor del af de penge, der til syvende og sidst brutto bliver flyttet fra produktionslivets kasser til den i øjeblikket bundløse statsødslekasse.

Den brave arbejdsminister, der begyndte 1979 med at snyde venstre til at tro, at dette var en socialdemokratisk indrømmelse, sluttede året med i den overflod af medieadgang, der som sædvanlig blev ham til del – men ingen i Danmarks Radio eller aviser forhørte sig hos det fremsynede fremskridtsparti – at hævde, at det skulle være en normal produktionsomkostning at betale for arbejdskraft, man ikke gjorde brug af. Gad vidst, om han selv, når han er i udlandet, betaler sin bager for de rundstykker, han ikke køber herhjemme, fordi han er væk?

Fremskridtspartiet maste imidlertid ufortrødent løs i fortsættelse af vor forårsaktion i 1979 og foreslog derfor § 85 a ophævet, så den ikke kunne komme til at forvolde flere ulykker. At § 85 a-ordningen er dårlig, måtte alle erkende. Men at vedtage et fremskridtsforslag uændret var alligevel for hårdt for småpolitikkerne. Derfor forkastede de andre ni partier den 30. maj 1980 (Folketingstidende 1979-80 (2. saml.), forhandlingerne sp. 10513) enstemmigt fremskridtsforslag nr. 98 af 17. januar 1980, jfr. tillæg A sp. 1917. Forslagets folketingsforhandlinger findes sp. 5296-5314, 10275-10286 og 10511 ff. Betænkningen står i tillæg B, sp. 865.